

**VERSLAG VAN DE OPENBARE VERGADERING VAN DE ADVIESCOMMISSIE
D.D. 16 APRIL 2013**

Sociale leefomgeving (Maatschappelijke voorzieningen)

**BRIEF VAN STICHTING HET BABYHUIS MET VERZOEK OM OVERLEG OVER
ERKENNING EN ONDERSTEUNING VAN EN SAMENWERKING MET HET BABYHUIS
IN DORDRECHT (987680)**

Voorzitter: de heer Klous
Secretaris: de heer Vooren
Verslag: Erna Verveer, Getikt! af audio

Aanwezig:
Mevrouw Kruger, GroenLinks
Mevrouw Hovius, VVD
De heer Schuiten, D66
Mevrouw Rusinovic, PvdA
Mevrouw Catsburg, ChristenUnie/SGP
Mevrouw Vliegenthart, VSP
Mevrouw Nijhof, BETER VOOR DORDT
De heer Heijkoop, CDA

Namens het college is aanwezig wethouder Wagemakers
Insprekers: mevrouw B. Muller, het Babyhuis en de heer M. De Haan, jurist, bestuurslid
Babyhuis

De **voorzitter** opent de vergadering.

Mevrouw **Muller** stelt zich kort voor. Zij is moeder van twee kinderen en woont samen. Zij heeft het Dushi huis opgericht, een warm gezinshuis voor jonge uit huis geplaatste kinderen die al heel veel plekken hebben gezien. Dat bestaat inmiddels anderhalf jaar. Vervolgens heeft ze het idee gekregen om het Babyhuis in Dordrecht te openen, om op te komen voor de allerkleinsten, juist omdat zij in de afgelopen tijd heeft geleerd dat hechting zo ontzettend belangrijk is, dat dat vanaf de basis begint en op het moment dat je onveilig gehecht bent, je eigenlijk een onzichtbare handicap bij je draagt. Dat heeft heel veel gevolgen. Daarnaast is zij veel thuis voor de kinderen en is bezig met het schrijven van haar derde boek.

De **voorzitter** merkt op dat de vragen die in de Tweede Kamer zijn gesteld over het Babyhuis zijn opgevraagd. De Raad van de Kinderbescherming was eveneens uitgenodigd om te komen inspreken, maar zij hebben afgezegd omdat ze van mening zijn dat zij in het uitvoerende vlak bezig zijn, terwijl dit meer gaat om een beleidszaak.

Mevrouw **Muller** spreekt in. Ze dankt voor de uitnodiging om in te spreken, naar aanleiding van de brief die het bestuur van het Babyhuis heeft geschreven. Er blijkt een heel eenzijdig beeld te bestaan over het Babyhuis met de vondelingenkamer. Daarnaast wil ze duidelijk maken dat het Babyhuis veel meer is dan een vondelingenkamer. Ze heeft de wens om samen te werken en niet alleen met organisaties zoals MEE-plus groep, Pameijer en de Hoop. Er lopen nog gesprekken met het Leger des Heils en Trivium Lindehof. Zij zien de noodzaak van het Babyhuis. Verder wil ze graag draagvlak bij de gemeente, naast het maatschappelijk draagvlak dat er al is; dat is belangrijk. Wat het Babyhuis onderscheidend maakt is dat het een stapje voor de jeugdzorg zit. Ouders in nood, bijvoorbeeld met een psychiatrische problematiek, een gedragsbeperking of een

drugsverslaving krijgen een helpende hand toegereikt in het vrijwillig kader, samen met de partners die doorverwijzen naar het Babyhuis, om het baby'tje veiligheid te geven en de ouders te begeleiden, ze pedagogisch krachtiger te laten zijn. Er zijn Babyhuisouders, beter bekend als gezinshuisouders, die zorgdragen voor de liefdevolle verzorging en de hechting van de kinderen. Er is een professioneel zorgteam, bestaande uit een kinderpsycholoog, een arts, een fysiotherapeut en een muziektherapeut. Alle pijlers zijn aanwezig om te kunnen zorgdragen voor een bepaald zorgconcept. Er moet ook continuïteit zijn van zorg, die ook getoetst kan worden. Uiteindelijk is het doel herstel van de band tussen biologische ouder en kind.

Mevrouw **Nijhof** vraagt op welke wijze het Babyhuis zich onderscheidt. Er zijn in Nederland vele gezinshuizen die op vrijwilligersbasis draaien en er zijn gezinshuizen die via het gedwongen kader lopen.

Mevrouw **Muller** antwoordt dat dit een gezinshuis-plus is doordat er een heel zorgteam achter de ouders staat. Een kind dat in het gedwongen kader uit huis geplaatst wordt of in het vrijwillige kader doet ook heel veel met de Babyhuisouders die voor de kinderen zorgen. Je hebt te maken met kinderen die al heel veel hebben meegemaakt. Daardoor gaat het ook heel vaak mis in pleeggezinnen, doordat zij niet opgewassen zijn tegen de problematieken, zoals de hechtingsproblematiek. Het Babyhuis zorgt er voor dat er een team is om te begeleiden en te zorgen voor continuïteit in de verzorging. Als iedereen in het Babyhuis goed in zijn vel zit, heeft dat uitwerking op alles.

Mevrouw **Nijhof** merkt op dat bij de andere gezinshuizen ook zorgteams zijn. Er zijn grote en kleine instellingen die allerlei deskundigheid in huis hebben om de ouder/verzorger bij te staan en ook de biologische ouder bijstaan. Wat is er dan uniek aan het Babyhuis?

Mevrouw **Muller** antwoordt dat het klopt dat er genoeg gezinshuizen zijn; het Babyhuis is echter niet gekoppeld aan een instelling, waardoor het Babyhuis ook authentiek kan zijn en het op haar eigen manier kan doen. Het Babyhuis wil dat het kind een eigen identiteit krijgt; dat is wat je in het land van de Jeugdzorg soms helaas mist, zeker als je kijkt naar instellingen. Het Babyhuis wil vooral niet, wat je vaak in het gedwongen kader ziet, dat er met een vermanende vinger naar de ouders wordt gewezen. Dat is ook wat zij heeft meegemaakt bij de Raad voor de Kinderbescherming en daarna in de tijd bij Dushi. Dat is een probleem waar biologische ouders tegenaan lopen: dat ze het gevoel hebben dat ze het niet goed doen. Het Babyhuis wil die ouder graag echt meenemen en vooral de tijd geven om het hoofd weer boven water te krijgen. Het zorgconcept van het Dushi huis gaat nu geadopteerd worden door zorginstellingen, doordat ze zien dat er werkelijk een verandering ontstaat bij de kinderen die in het Dushi huis wonen en dat is wel heel mooi om te zien.

De heer **Heijkoop** merkt op dat mevrouw Nijhof aangeeft dat ze het Babyhuis geen uniek concept vindt en vraagt of ze er dan dus ook geen bezwaar tegen heeft dat het er bij komt.

Mevrouw **Nijhuis** antwoordt dat ze het eigenlijk onnodig vindt dat er zo ontzettend veel aandacht aan wordt besteed. De jeugdzorg, de pleegzorg en de gezinshuizen die inmiddels al lang in Nederland bestaan en op hun manier ook proberen hun best te doen om biologische ouders en opvoeders bij te staan, worden eigenlijk te kort gedaan door dit als heel uniek project te schetsen.

Mevrouw **Muller** antwoordt dat ze blij is dat Jeugdzorg in Dordrecht daar anders over denkt en dat daar heel constructieve gesprekken mee worden gevoerd. Trivium vindt het een heel mooi initiatief en ziet ook dat er een deel van een gat in de hulpverlening mee wordt opgevangen. Helemaal lukt nooit, maar je kunt wel een bijdrage leveren en ze is wel blij dat zij zien dat het een bijzonder project is en in ieder geval nodig is.

Mevrouw **Hovius** vraagt naar de leeftijd van de kinderen die in het Babyhuis terecht kunnen.

Mevrouw **Muller** antwoordt dat dat in eerste instantie gaat om de groep van nul tot twee jaar. Het doel is het herstellen van de band tussen biologische ouder en kind. Kinderen

verlaten het Babyhuis als dat mogelijk is en gaan terug naar huis; kan dat niet, dan blijft het kind bij de Babyhuisouder zodat het niet wordt doorgeplaatst. Het kan dus zo zijn dat er van de acht kindjes die over een paar jaar doorlopend in het Babyhuis zijn, één na drie maanden terug kan, de ander na een jaar en een ander helaas na twee jaar nog niet. Doorplaatsing is niet aan de orde, hetgeen in de reguliere jeugdzorg vaak wel gebeurt. Ze zien soms wel tien plekken voordat ze naar een instelling of gezinshuis gaan en dat heeft heel veel effect op een kind. De Babyhuisouders die gestart zijn, gaan na misschien een jaar of vijf elders in Dordrecht wonen en blijven dan eventueel gebruik maken van het zorgteam en sowieso van het zorgconcept. Nieuwe Babyhuisouders starten dan met nieuwe kinderen.

Mevrouw **Rusinovic** merkt op dat er diverse instanties zijn die het initiatief steunen. Ze vraagt of deze ook de vondelingenkamer steunen.

Mevrouw **Muller** antwoordt dat die steun er ook is voor de vondelingenkamer, anders zouden ze hun naam niet willen verbinden aan het Babyhuis.

Mevrouw **Kruger** merkt op dat het Babyhuis wettelijk niet is toegestaan en vraagt of er alternatieven beschikbaar zijn als blijkt er gehandhaafd gaat worden als de uitvoering ingaat.

De heer **de Haan**, jurist Babyhuis antwoordt dat het te vondeling van een kindje strafrechtelijk verboden is; in de wet is niets geregeld over een Babyhuis met een vondelingenkamer.

Mevrouw **Kruger** merkt op dat ook het aangeven van het te vondeling leggen wettelijk verboden is in Nederland.

De heer **de Haan**, jurist Babyhuis merkt op dat het OM in een perspublicatie in het AD heeft aangegeven dat van geval tot geval wordt bekeken of iets strafbaar is. De rechterlijke macht beslist over vervolging. Het OM denkt mogelijk naar uitlokken, maar dat zal het zeker niet zijn, want dan zou je moeten samenspannen met moeder die met een kindje onder haar arm loopt. Medeplichtigheid is ook niet aan de orde, want dat veronderstelt ook een echte samenwerking. In het uiterste geval zit je in de hoek van gelegenheid geven. Maar als je nadenkt over waar het in de kern van het Babyhuis nu werkelijk om gaat: het redden van kinderlevens, met gemiddeld zes gestorven vondelingen per jaar, meent hij dat het OM zich nog wel achter de oren zal krabben alvorens daadwerkelijk tot vervolging over te gaan: beter in een vondelingenluikje dan op een stoep gelegd.

De heer **Heijkoop** vraagt hoe het antwoord van de Staatssecretaris wordt geïnterpreteerd dat de wet Vervolging niet uitsluit dat het beschikbaar stellen van een babyluikje geïnterpreteerd *kan* worden als het verschaffen van gelegenheid. Oftewel: er wordt helemaal niet gezegd dat het strafbaar is, maar er wordt een ballonnetje opgelaten dat het misschien strafbaar kan zijn.

De heer **de Haan**, jurist Babyhuis verwijst naar de perspublicatie. Er wordt gevreesd dat de Staatssecretaris onvolledig en onjuist is geïnformeerd. Het kan heel anders lopen bij het OM. De Staatssecretaris meent dat dit of dat kan gebeuren, maar het openbaar ministerie beslist er over. Het Babyhuis vreest daar in ieder geval niet voor.

Mevrouw **Rusinovic** merkt op dat het in andere landen blijkbaar wel kan en ze vraagt hoe de wet dat daar wel mogelijk maakt. Ze is erg benieuwd naar het standpunt van het college en zou dat graag eerder horen dan pas aan het eind van deze vergadering.

Wethouder **Wagemakers** merkt op dat het college vanaf het eerste moment, in 2011 toen de gesprekken met de initiatiefnemers zijn begonnen, heeft gekeken naar het wettelijk kader. In Nederland is het te vondeling leggen strafbaar. Daar laat de brief van de Staatssecretaris volgens hem ook geen enkel misverstand over bestaan. Het tweede aspect rondom het bieden van de gelegenheid, daar staat in de brief een kantbepaling over in. Of het OM over zal gaan tot vervolging als er daadwerkelijk een kind aangeboden zal worden in het Babyhuis, is aan het OM. Het college hanteert het standpunt dat er

absoluut belang wordt gehecht aan dit onderwerp, want het raakt iedereen in het geval van een vondeling of een dood gevonden baby. Dat is op zich al triest genoeg, dus je zult maximaal moeten inzetten om datgene te doen wat je kunt doen om dat te voorkomen. Daarvoor zijn de bestaande partijen die daar een rol in spelen. Dat het beter kan en dus ook beter moet, dat onderschrijft hij graag en daarover is het college ook in gesprek. Zeker met de komst van de jeugdzorg naar de gemeente vanaf 2015 biedt het ook een mogelijkheid om vanuit het gemeentelijk kader daar aan de voorkant, met name preventie van ongewenste zwangerschappen, iets te doen, maar op het bieden van adequate hulp voor die gevallen waar dat nodig is zal absoluut ingezet worden.

De heer **de Haan**, jurist Babyhuis verwijst naar het Internationaal Verdrag voor de rechten van het kind. Dat regelt inderdaad het recht op afstamming, maar wat het verdrag nog eerder regelt, is het recht op leven. Het Babyhuis zegt dan ook: als je niet leeft, kom je ook niet aan je afstamming toe. Het verdrag schrijft aan de lidstaten voor dat zij alles doen om het recht op leven te waarborgen. Dat geldt overigens ook voor Nederland. Een andere lidstaat, Duitsland, waar honderden kindjes in een vondelingenluik zijn gelegd heeft op die manier uitvoering gegeven aan het recht op leven.

De heer **Schuiten** heeft sympathie voor de motieven van het Babyhuis; dat spreekt volgens hem iedereen aan. Hij hoort een beetje doorklinken dat er iets schort aan de erkende instanties die op hetzelfde terrein actief zijn en vraagt om een toelichting. Zit er echt een gat in het functioneren van die reguliere instanties of niet?

Mevrouw **Muller** merkt op dat er een gat is in de vorm van een vondelingenkamer. Dat wordt ook erkend door de partners en door mensen die tegen zijn, bijvoorbeeld die bij FIOM werken. Er is in Nederland niets voor die ouder die van plan is het kind het recht op afstamming te ontnemen en zelf ook absoluut niet van plan is om hulp te zoeken. Dat gat is waar het Babyhuis in springt, met de vondelingenkamer. Als land moet je daar naar haar overtuiging iets voor bieden, net als 11 andere EU landen.

De heer **Schuiten** merkt op dat in de stukken staat dat de Raad voor de Kinderbescherming en jeugdzorg wel voorzien in de mogelijkheid om te bevallen met geheimhouding en ook het kind achter te laten met geheimhouding.

Mevrouw **Muller** antwoordt dat dan de gegevens van de moeder bekend zijn bij diverse instanties, ongeveer zeven stuks. Er wordt ook niet gegarandeerd dat die gegevens niet uitlekken. Als het kind 16 jaar is kan het ook op zoek gaan naar zijn of haar ouder. De moeder die dat absoluut niet wil, kiest daar niet voor. In Duitsland kun je anoniem bevallen; daar zijn in de afgelopen tien jaar 500 moeders naartoe gegaan. Ze hebben aangegeven dat ze niet gegaan zouden zijn op het moment dat hun gegevens wel bekend zouden zijn. 51% gaat met de baby naar huis; 98% van de resterende 49% maakt zichzelf bekend. Dus door die veiligheid te bieden en beide opties aan te bieden, zoals Duitsland ook gaat doen, onderschep je al heel veel problemen.

De heer **Schuiten** merkt op dat er dus eigenlijk gezegd wordt dat er zonder het Babyhuis doden vallen.

Mevrouw **Muller** antwoordt dat dat wel een heel bijzondere uitspraak is, maar ze gelooft wel dat er met het Babyhuis babylevens gered gaan worden.

De heer **de Haan**, jurist Babyhuis merkt op dat het feit er ligt dat er zes dode vondelingen per jaar zijn en dat is nog zonder het 'dark number', de baby's die waar dan ook achtergelaten worden en die je nooit meer terugvindt. Maar zes staat in ieder geval vast.

Mevrouw **Kruger** merkt op bij interruptie dat elke baby die gered wordt, door wie dan ook, gewoon goed is. Maar in Duitsland is een onderzoek gedaan en het is niet bewezen dat het aantal vondelingen verminderd is door de babyluikjes.

Mevrouw **Muller** antwoordt dat het aantal ook niet vermeerderd is. Daarbij is er een verborgen aantal vondelingen; het zijn de toevalligheden die aan het licht komen. Je kunt niet stellen dat dat de enige baby's zijn die gedood zijn.

Mevrouw **Kruger** gelooft dat direct; er zullen zeker baby's gered gaan worden, maar er zullen situaties blijven waarin kinderen zo maar achtergelaten worden.

Mevrouw **Muller** antwoordt dat dat absoluut zo is.

Mevrouw **Kruger** merkt op dat er net iets werd gezegd over anoniem achterlaten bij officiële instanties en dat een kind als het 16 jaar is, op zoek kan gaan naar de biologische moeder. Het is belangrijk voor het kind om te weten waar het vandaan komt en dat kan op die manier gegarandeerd worden.

De heer **de Haan**, jurist Babyhuis merkt op dat dat alleen mogelijk is als het kind leeft.

Mevrouw **Hovius** merkt op dat in Duitsland inderdaad is aangetoond dat na de invoering van de vondelingenluiken in ieder geval niet meer vondelingen overleden zijn dan daarvóór. Dat is ook in andere landen zo. In Nederland zijn er twee vondelingen per jaar, die dus blijven leven. Ze hoopt dat die zich dan bij het Babyhuis melden. Het afstammingsrecht is van groot belang, maar dat gaat niet gebeuren met het vondelingenluik.

Mevrouw **Muller** merkt op dat het geen luik is, maar een vondelingenkamer. Dat is bewust gedaan, juist omdat het Babyhuis weet hoe belangrijk het is voor een kind om te weten waar het vandaan komt. In niet alle gevallen is het mogelijk om een moeder daartoe uit te nodigen en dan is haar mening dat het recht op leven voor gaat. Want wat heb je er aan te weten waar je vandaan komt als je vijf minuten later gedood wordt?

Mevrouw **Hovius** merkt op dat ze ook verhalen heeft gehoord van vondelingen die het verschrikkelijk vinden dat er een Vondelingenkamer komt, omdat ze op die manier nooit in contact kunnen komen met hun ouders.

Mevrouw **Muller** verwijst naar een verhaal van een vondeling in de Telegraaf; die is heel blij met het leven en weet niet wie haar ouders zijn, maar zij ziet het als een grote daad van liefde dat ze is afgestaan en nu wel een mooi leven heeft. Zij zet zich ook in voor vondelingenluikjes in andere landen. Ongeveer de helft van de kinderen die geadopteerd zijn, heeft er heel veel moeite mee niet te weten waar ze vandaan komen. De andere helft hobbelt gewoon goed door het leven en is blij met het leven dat ze hebben gekregen. Dat zul je altijd blijven houden, dat dat moeilijk is.

De heer **de Haan**, jurist Babyhuis vraagt wie jij dan bent om te beslissen over dat leven.

Mevrouw **Catsburg** merkt op dat de discussie een beetje gaat over recht op leven versus recht op afstamming. Vondelingenluiken leiden in andere landen niet tot minder vondelingen. De Raad voor de Kinderbescherming heeft de mening, en die deelt zij, dat een kind te vondeling leggen een zekere planning vergt. Je moet logisch kunnen nadenken, je hebt een plan nodig om daar te komen. Mensen die een baby doden, die psychische problemen hebben, handelen vaak in paniek en denken niet logisch.

Ze kan zelf niet helemaal meegaan in het idee dat een vondelingenluik juist mensen helpt, die anders over zouden gaan tot babydoding, om hun baby niet te doden.

De heer **Heijkoop** vraagt bij interruptie of mevrouw Catsburg het wel met hem eens is dat dit in de veelheid aan instanties wel een heel laagdrempelige wijze is om afstand te doen van je baby. Bij andere instanties moet je aanmelden.

Mevrouw **Catsburg** vindt dat juist zorgwekkend; het aantal vondelingen dat anoniem wordt afgestaan kan door het aanbod alleen maar toenemen in plaats van afnemen en daarmee creëer je een groep die niet weet waar hij vandaan komt. Volgens haar speelt niet zozeer het dilemma recht op leven versus recht op afstamming, omdat ze denkt dat een Vondelingenkamer eerder een aanzuigende werking zal hebben dan dat het helpt om dode baby's te vermijden.

Mevrouw **Nijhof** merkt op dat zo lang het strafbaar is en een moeder dat weet, het nog veel moeilijker zal worden om het kind naar zo'n vondelingenkamer te brengen. Ze vindt dat de discussie zich veel te veel focust op de Vondelingenkamer en te weinig op het geheel. Mevrouw Muller heeft het over hechting. De heer Heijkoop heeft het over een veelheid aan instanties. Stel dat het niet strafbaar is en een kind komt in zo'n kamer terecht, dan is het nog zo dat er een gezagsvacuüm ontstaat. Dan gelden de gewone procedures. Er zal dan toch melding moeten worden gedaan; de burgemeester mag het kind een naam geven en dan treedt er een hele procedure in werking. Er komt een

voorlopige voogdij, een en ander wordt door de Raad voor de Kinderbescherming onderzocht en die gaat beslissen waar het kind blijft.

Mevrouw **Muller** merkt op ten aanzien van de opmerking over de aanzuigende werking dat er in andere landen gemiddeld 1 kindje per twee jaar wordt gebracht; dan kun je niet spreken van een aanzuigende werking.

De heer **de Haan**, jurist Babyhuis merkt op dat de procedure die werd beschreven door mevrouw Nijhof correct is. De hoop is dat door nauwe samenwerking met de reguliere instanties en door overleg en intensieve kennisuitwisseling, het zelfs mogelijk is dat de Babyhuisouders tot voogd worden benoemd.

Mevrouw **Nijhof** merkt op dat dat ook zo is in het geval er pleegouders in eerste instantie voor het kindje gaan zorgen. Dat bedoelde ze ook met de niet-uniciteit van het hele gebeuren; dat is in andere gevallen precies zo.

De heer **de Haan**, jurist Babyhuis werpt tegen dat hier continuïteit wordt gegarandeerd; de Babyhuisouders blijven dezelfde, terwijl pleegouders nog wel eens wisselen.

Mevrouw **Nijhof** merkt op dat ze zelf in de jeugdzorg werkt; ze weet dat juist baby's heel makkelijk plaatsbaar zijn in perspectief biedende gezinnen en daar vaak opgroeien. Als mevrouw Muller echt iets voor kinderen wil doen, dan zou ze heel wat anders doen.

Ze zou er voor kunnen zorgen dat er pleeggezinnen komen voor oudere kinderen, want die zijn zeer ongewenst.

Mevrouw **Muller** antwoordt dat zij daar gelukkig al mee bezig is via de Dushi huizen.

De heer **Schuiten** heeft persoonlijk de overtuiging dat het Babyhuis een laagdrempelige voorziening is. Al red je er maar één kind mee, dan is dat wat hem betreft een afdoende argument. De aanzuigende werking lijkt wel mee te vallen. Hij vindt het toch een initiatief dat je een kans moet geven.

Mevrouw **Rusinovic** merkt op dat het vooral een ethische kwestie is en daarin verschillen partijen van mening. Ze heeft begrepen van mevrouw Muller dat het de bedoeling is om in september open te gaan en ze vraagt wat er dan gaat gebeuren. Blijft het open tot het eerste kind te vondeling wordt gelegd? Wordt er vervolgd als het eerste baby'tje te vondeling wordt gelegd?

Wethouder **Wagemakers** antwoordt dat het college het standpunt hanteert: vooralsnog speelt de gemeente geen rol met betrekking tot het bestaan van de faciliteit, los van de bouwaanvraag voor aanpassingen. Daar vindt een reguliere toetsing op plaats. Als een kind wordt aangeboden, gaan de officiële kanalen lopen: het bestuursorgaan burgemeester, de Raad voor de Kinderbescherming en dan zal ook de afweging gemaakt worden door het OM of er een strafrechtelijk traject start. De gemeente heeft daarin geen rol.

Mevrouw **Kruger** merkt op dat er binnen haar fractie verschillend over wordt gedacht. Het Babyhuis met de babykamer is een heel sympathiek idee; niemand kan er op zich op tegen zijn. Ze vraagt mevrouw Muller welke hiaten zij heeft aangetroffen bij de officiële instanties. Ze vraagt of het niet een goed idee is om met die kennis juist van de officiële instanties ook een laagdrempelige voorziening te maken, waardoor het meteen goed ingekaderd is. Ze kent toevallig een aantal mensen die kinderen van baby tot tiener opgenomen hebben. Daar gaat een opleiding aan vooraf; geen enkele ouder krijgt zoiets als die zelf een kind ter wereld brengt en de gezinnen worden gevolgd en begeleid, ook in het hechtingsprobleem. Er bestaat al zoveel, is het dan niet beter om dat dan wat te verstevigen en uit te breiden?

Mevrouw **Muller** antwoordt dat daarom ook de samenwerking wordt opgezocht, om kennis te delen en van de beste kennis gebruik te maken met elkaar. Daarom is het ook jammer dat de Raad voor de Kinderbescherming het gesprek verder niet aan wil gaan; dat is bij één gesprek gebleven.

Die samenwerking wordt ook in het belang van het kind ontzettend belangrijk gevonden door de stichting. Draagvlak is belangrijk, kennis delen is belangrijk en kijken hoe je het kind centraal kan zetten, vanuit het belang van het kind. Daar heb je elkaar voor nodig.

De heer **Schuiten** merkt op dat de meerwaarde volgens hem in de laagdrempeligheid zit die andere erkende instanties helaas niet hebben; zo lang dat niet het geval is, voorziet het Babyhuis kennelijk toch in een leemte en als daarmee babylevens gered worden, is dat voor hem voldoende argumentatie om dit serieus te overwegen.

De heer **Heijkoop** merkt op dat er toch wel wat voor te zeggen is als je weet dat meerdere maatschappelijke organisaties in Dordrecht aangeven hier positief tegenover te staan. Zijn fractie vindt dit initiatief heel mooi en steunt het van harte. Ook staat in het politiek akkoord dat particuliere initiatieven worden toegejuicht die kwetsbare groepen in de samenleving helpen. Hij gaat er dan ook van uit dat het college een positieve grondhouding heeft ten opzichte van dit initiatief en is blij te horen dat het geen prioriteit krijgt in de handhaving op het moment dat het Babyhuis de deuren opent. Hij hoopt dat het niet nodig is, maar het is goed dat het er is.

Mevrouw **Hovius** merkt op dat de heer Heijkoop aangeeft dat er zoveel maatschappelijke instellingen achter staan, maar zij meent te hebben begrepen dat FIOU en de Raad voor de Kinderbescherming mordicus tegen zijn.

De heer **Heijkoop** antwoordt dat hij spreekt over Dordtse organisaties; je moet het toch in de lokale context bezien. MEE plus, Pameijer, de Hoop, er zijn gesprekken met jeugdzorg....het is natuurlijk een nieuw initiatief en er is wat koudwatervrees bij veel organisaties, maar hij verwacht dat als de gemeente zich positief uitlaat en wellicht aan het ministerie vraagt om eens te kijken naar de landelijke beren op de weg in de wet- en regelgeving en naar de buurlanden, dat ook de andere organisaties de gesprekken wel aan zullen willen gaan en dat het wellicht een hele mooie aanvulling kan zijn op het huidige aanbod.

Mevrouw **Hovius** merkt op dat het toch heel belangrijk is dat de landelijke instellingen er achter staan als dit een landelijk initiatief is.

Mevrouw **Muller** merkt op dat MEE plus groep zich landelijk heeft gecommitteerd. Pameijer zit in Rotterdam en is heel groot. Er zijn meer organisaties die op landelijk niveau achter het initiatief staan. Zo is er een nieuw bestuurslid benoemd, een voormalig directeur van de Raad voor de Kinderbescherming. Zo wordt geprobeerd om opnieuw in contact te komen met de Raad voor de Kinderbescherming, omdat die samenwerking van groot belang wordt gevonden.

Mevrouw **Nijhof** merkt op dat haar fractie graag iets wil meegeven aan mevrouw Muller. De fractie BETER VOOR DORDT dringt er op aan de vondelingenkamer niet te openen of beschikbaar te stellen alvorens het wettelijk kader gewijzigd is. Wanneer er onwettelijk geopend wordt en er vervolgens een kindje wordt gebracht, zal het kind opgezadeld worden met de heisa die er rondom deze illegale daad zal zijn. Dit is niet in het belang van de vondeling; zo wil je je leven niet beginnen. Gezien de niet-wettelijke kaders zal het naar grote waarschijnlijkheid zo zijn dat het gebrachte kindje niet in het Babyhuis zal kunnen blijven, waardoor alle argumenten hun doel voorbij schieten. Dat wil zij graag meegeven in het belang van het kind.

Mevrouw **Muller** is blij dat er vanavond iets meer kon worden verteld en dat het Babyhuis breed gedeeld kon worden. De meningen zijn verdeeld en dat had het bestuur ook verwacht, maar ze is toch blij met de open discussie. Ze hoopt de raad te mogen verwelkomen als het Babyhuis in september open gaat, om vooral ook te delen. Bij een rondleiding en nadat de eerste kinderen geplaatst zijn, kan ze ook meer vertellen. Ze hoopt met een paar jaar het nut van het Babyhuis, wat zij nu in haar hart heel diep voelt, en de noodzaak met feiten en cijfers goed te kunnen onderbouwen.

De **voorzitter** dankt de gasten hartelijk voor hun komst en de toelichting. Hij sluit de vergadering.